

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Generalibus Principiis Amoris Et Morum - Prolegomena septem,
Librosque undecim complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput XXIX. Chritas generaliter dicta, per quam omnia opera nostra in
Deum referenda sunt, a Deo est per gratiam, nn ab homine per naturam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73187](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73187)

veret, sincerè dicat, sibi in conscientia videri quòd sic.

319 Quia tamen res ista non nihil ambigua est, sæpèque contingit matutinam intentionem mutari, intentionique charitatis intentionem succedere cupiditatis, non solum dum actioni actio succedit, sed & in ejusdem actionis progressu; ita ut una eademque actio ex charitate inchoata, ex cupiditate non rarò continuatur, unumque & idem opus, bonà cœptum intentione, malà finiatur (ut D. Gregorius docet l. 25. Moral. c. 16.) propterea Estius sapienter monet, intentionem frequenter iterandam, præsertim dum actio disparata succedit. Cùmque naturæ seipsam semper & ubique querentis fraudes & doli subtilissimi sint, omnes animi recessus scrutandi sunt, sollicitèque cavendum, ne in principio, medio & fine actionum nostrarum aliqua se immisceat illecebra proprii amoris; ne etiam quod cum fervore incœptum est, tepescat, & cùm tepescere cœperit, omninò frigescat, prorsusque extingatur, nisi crebrius flamma renovetur.

320 Nec piis hominibus, etiam mechanicis, difficilis est ista renovatio, utpote quæ momento fieri potest. Vel 1°. solum proferendo nomen *Jesu*, vel *amen* ex condicto matutino, quo statuerint intentionem toties renovare, quoties illud protulerint. Vel 2°. dicendo in principio actionis, *sanctificetur nomen tuum*. Vel 3°. devotè dicendo in nomine *Patris, & Filii, &c.* cum verba ista significant Deum in ratione principii & finis actuum nostrorum. Sic enim Apostolus intelligit ad Coloss. 3. cùm ait: *Quodcumque facitis... omnia in nomine Domini nostri Jesu Christi*. Et ideo usus signi crucis in Ecclesia primitiva frequentissimus fuit, antè quemlibet actum: *Ante omnem progressum, atque promotum* (ait Tertullianus lib. de coron. milit. c. 3.) *ad omnem aditum, atque exitum, ad vestitum, ad calceatum, ad lavacra, ad mensas, ad lumina, ad cubilia, ad sedilia, quocumque nos conversatio exercet, frontem crucis signaculo terimus*. Idque etiam Hieronymus commendat epist. 22. c. 16. *Ad omnem actum, & ad omnem incessum, manus pingat crucem*. Vel 4°. mechanici, toto die labori manuum incumbentes, laborem suum in Deum referre facile possunt, laborando ex sincera intentione conformandi se ordini divinæ Providentiæ, quæ ipsos constituit in necessitate se familiamque suam sustentandi per laborem.

CAPUT XXVIII.

Necessaria non est relatio omnium actuum nostrorum per amorem Dei super omnia; neque per charitatem perfectam; sufficit quòd fiat per imperfectam, quæ etiam in peccatoribus reperitur.

321 **E**X dictis lib. 6. c. 21. constat, quòd non omnis amor Dei propter se, sit charitas

perfecta. Quod & constat ex variis gradibus charitatis ibidem c. 22. enarratis, quorum aliqui in ipsis quoque infidelibus esse possunt. Et constabit amplius ex dicendis to. 3. l. 5.

Hinc porò conficitur, nec amorem Dei super omnia, nec perfectum amorem Dei necessarium esse ad satisfaciendum præcepto, *Omnia in gloriam Dei facite*. Cùm ad hoc sufficiat amor Dei propter se.

Nèque primum maximumque mandatum, quatenus prohibet manfrosos creaturarum amorculos, atque ad eò præcipit nullam creaturam amare nisi propter Deum, obligat ad Deum in omnibus actibus nostris amandum super omnia, vel amore perfecto; sed solum ad non amandum creaturam nisi propter Deum. Quod fit per amorem Dei, etiam imperfectum, & non super omnia. Vide lib. 6. cap. 17.

CAPUT XXIX.

Charitas generaliter dicta, per quam omnia opera nostra in Deum referenda sunt, à Deo est per gratiam actualem, non ab homine per naturam.

HÆc assertio fusè à nobis ex divinis Oraculis, sanctis Patribus, & rationibus Theologicis demonstrabitur libro 9. sequenti, ubi de gratia tractabimus, quatenus uno ex generalibus morum principii, ad malum declinandum, bonumque faciendum necessarius.

CAPUT XXX.

Ex doctrina lib. 5. 6. 7. & 8. stabilita, perspicuisque utriusque Testamenti, & Sanctorum testimoniis comprobata, atque valido rationum Theologicarum præsidio roborata, quòd Deus solus esse queat finis, etiam negativè ultimus, omnis amoris ordinati, ceteraque omnia ad ipsum propter se dilectum referenda sunt per charitatem, saltem generaliter dictam, quæ à Deo fit per gratiam actualem: quatuor famosa Corollaria derivantur. Primum, quòd omnis actus moraliter bonus, debitisque omnibus circumstantiis, tam ex parte operis, quam ex parte operantis vestitus, meritorius sit, saltem de congruo, nullus steriliter bonus.

DE congruo (inquam) quia ex propositionibus 62. & 63. damnatis à Pio V. constat, actus moraliter bonos, debitisque omnibus circumstantiis vestitos, per gratiam sancti Spiritus nondum inhabitantis, fieri à peccatoribus, per eaque ipsos ad justificationem disponi. Sola verò opera justorum, facta à vivo Christi membro, per gratiam sancti Spiritus inhabitantis, de condigno meritoria sunt.

Omnem porò actum moraliter bonum, 326